

Sygn. akt IV KK 103/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2013 r.,

sprawy M. C. i D. P.

skazanych z art. 280 § 1 k.k. art. 158 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i innych.

z powodu kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 września 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w
C.

z dnia 16 kwietnia 2012 r.,

**oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanych w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego M. C. w kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w z dnia 13 września 2012 r., podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego - art. 170 § 1 – 3 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k., art. 452 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., polegającego na nie rozpoznaniu i przeprowadzeniu zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych, a co się z tym wiąże - nie rozpoznaniu środka odwoławczego w granicach apelacji, co miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, gdyż brak rozważenia wszystkich podniesionych w apelacji wniosków i zarzutów, a

w szczególności zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych, uniemożliwił sądowi odwoławczemu pełną a przez to prawidłową ocenę w kontekście zarzutów apelacyjnych, dokonanych przez sąd rejonowy ustaleń faktycznych i w efekcie doprowadził do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy, gdy tymczasem rozpoznanie apelacji, zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami postępowania, mogłoby doprowadzić do odmiennych ocen i wniosków oraz skutkować uchYLENIEM zaskarżonego apelacją wyroku sądu rejonowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Poza sporem jest, że zgodnie z regułą wynikającą z § 1 art. 452 k.p.k. rola sądu odwoławczego sprowadza się do przeprowadzenia kontroli orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji, a nie do ponownego rozpoznania sprawy w całej rozciągłości. Powołany przepis nie zawiera jednak zakazu dowodowego wiążącego się z całkowitą niemożnością dopuszczenia dowodu w procesie odwoławczym, lecz stanowi jedynie ograniczenie możliwości przeprowadzenia dowodu w toku rozpoznawania apelacji. Ustawodawca zezwala bowiem na przeprowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego w sądzie odwoławczym w sytuacjach określonych w art. 452 § 2 k.p.k., czyli w razie spełnienia trzech warunków, a mianowicie: - w wyjątkowych wypadkach: - gdy przyczyni się do przyspieszenia postępowania: - gdy nie jest konieczne przeprowadzenie przewodu sądowego w całości lub w znacznej części. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że decyzja sądu odwoławczego o uzupełniającym przeprowadzeniu postępowania dowodowego albo o zaniechaniu jego przeprowadzenia, powinna być zawsze poprzedzona szczegółową analizą, a w razie potrzeby weryfikacją przesłanek leżących u jej podstaw oraz dążeniem do skonkretyzowania okoliczności, jakie mają być udowodnione przy pomocy wnioskowanego dowodu lub dowodu przeprowadzonego z urzędu. Może to być nowy dowód, jak i dowód ponowiony, zarówno z osobowego źródła dowodowego, bądź też ze źródła rzeczowego. Zawsze jednak dowody, które na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. może przeprowadzić sąd odwoławczy, mają li tylko charakter uzupełniający materiał dowodowy zgromadzony przed sądem

a quo, a ich celem jest przede wszystkim weryfikacja zarzutów podniesionych w środku odwoławczym. Mogą one potwierdzać trafność zarzutów, bądź potwierdzać prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd pierwszej instancji. Jeśli zarzuty wskazane w środku odwoławczym zostaną poparte owymi dowodami, wówczas podstawy do zmiany zaskarżonego orzeczenia muszą wynikać w głównej mierze z dowodów przeprowadzonych przez sąd pierwszej instancji i być efektem błędów tego sądu w ocenie okoliczności faktycznych sprawy. Jeżeli jednak znaczenie dowodów przeprowadzonych w trybie art. 452 § 2 k.p.k. jest tak duże, że dopiero na ich podstawie można skutecznie podważyć ustalenia poczynione przez sąd pierwszej instancji, wtedy wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego nie jest wskazane, gdyż naruszałoby zasadę instancyjności, a ponadto uprawnienia sądu odwoławczego do dokonywania ustaleń podlegają ograniczeniu ze względu na zasadę bezpośredniości.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy nie wydał postanowienia w zakresie przeprowadzenia dowodów z dokumentów w postaci: 1) listu M. T. skierowanego do skazanego M. C., a datowanego 24 kwietnia 2012 r., 2) kopii wezwania skazanego M. C. do stawienia się w charakterze świadka w sprawie o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. (wezwanie z dnia 4 maja 2012 r.). Dowody te, zdaniem obrońcy skazanego, były istotne dla oceny wiarygodności zeznań M. T.

To uchybienie Sądu Okręgowego nie może w realiach sprawy skutkować odmienną oceną zeznań M. T., gdyż jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dokonując kontroli wyroku Sądu Rejonowego w C., Sąd Okręgowy w B. uwzględnił treść listu pokrzywdzonego M. T. załączonego do apelacji (por. s. 7 i 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Natomiast, jak wskazuje Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację, postępowanie w sprawie o przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. zainicjowane stanowiskiem prokuratora obecnego na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2012 r., nie wyszło poza etap czynności sprawdzających i zakończyło się wydaniem postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa. W charakterze świadka w tym postępowaniu wzywano M. C. Brak zatem formalnego

zaliczenia w poczet materiału kopii w/w wezwania nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego nie można podzielić, zarzutu z kasacji iż ten Sąd nie rozważył „wszystkich podniesionych w apelacji wniosków i zarzutów”. W apelacji podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść polegający, zdaniem skarżącego, na nieprawidłowej ocenie dowodów: z zeznań pokrzywdzonego M. T. i wyjaśnień M. C. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozwala na stwierdzenie, iż doszło do zarzucanej w kasacji obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k.

Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.